

ปัจจัยเกื้อหนุนที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษาของ นิสิตสาขาวิชาศิลปะการแสดง คณะศิลปกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม*

Supporting Factors That Affect the Learning Achievements of Students Majoring in Performing Arts, Faculty of Fine Arts, Mahasarakham University

อรรจมาภรณ์ ชัยวิสุทธิ

Ajjamaporn Chaivisut

คณะศิลปกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม

Faculty of Fine and Applied Arts, Mahasarakham University, Thailand

E-mail: linggunyim@gmail.com

บทคัดย่อ

การวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์ 1) เพื่อศึกษาปัจจัยเกื้อหนุนต่อ ผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษาของนิสิตสาขาวิชาศิลปะการแสดง คณะศิลปกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม 2) เพื่อหาแนวทางการพัฒนาคุณภาพกระบวนการจัดการเรียนการสอนในสาขาวิชาศิลปะการแสดง คณะศิลปกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในงานวิจัย คือ นิสิต และอาจารย์ผู้รับผิดชอบสูตรศิลปกรรมศาสตร์บัณฑิตสาขาวิชาศิลปะการแสดง คณะศิลปกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม โดยใช้แบบสอบถามแบบมีโครงสร้าง และการสนทนากลุ่มเป็นเครื่องมือในการเก็บรวบรวมข้อมูล การวิเคราะห์ข้อมูลด้วยค่าความถี่ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน การวิเคราะห์ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของเพียร์สัน การวิเคราะห์ความถดถอยพหุคูณ และการวิเคราะห์เชิงเนื้อหา พร้อมทั้งนำข้อมูลที่ได้จากการวิเคราะห์มาเรียบเรียงและนำเสนอด้วยวิธีพรรณนาวิเคราะห์

ผลการวิจัยพบว่า

1) ปัจจัยเกื้อหนุนทางการศึกษาของนิสิตสาขาวิชาศิลปะการแสดง คณะศิลปกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 คือ เจตคติต่อการเรียน

2) แนวทางการพัฒนาคุณภาพกระบวนการจัดการเรียนการสอนในสาขาวิชาศิลปะการแสดง คณะศิลปกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม คือ (1) การกำหนดคุณลักษณะบัณฑิตที่พึงประสงค์ ให้สอดคล้องตามประกาศกระทรวงศึกษาธิการ เรื่องมาตรฐานการอุดมศึกษามาตรฐานด้านคุณภาพบัณฑิต (2) การนำแนวคิดการประกันคุณภาพหลักสูตร เรื่องการจัดการเรียนรู้ในศตวรรษที่ 21 มาใช้ในการกำหนดแผนการกระจายความรับผิดชอบมาตรฐานผลการเรียนรู้รายวิชา (Curriculum Mapping) (3) การจัดการอบรม สัมมนาเกี่ยวกับเรื่อง “การออกแบบและพัฒนาการเรียนการสอน” เพื่อเพิ่มประสิทธิภาพการเรียนการสอน และเพิ่มผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษาของนิสิตให้สูงขึ้น และ (4) การสร้างเจตคติที่ดีต่อการเรียนให้แก่ นิสิตสาขาวิชาศิลปะการแสดง โดยหลักสูตรได้นำทฤษฎีการเรียนรู้ด้วยตนเองมาเป็นแนวทางในการจัดการเรียนการสอน โดยให้ผู้เรียนได้มีส่วนร่วมในการออกแบบ/วางแผนการเรียนรู้ของตนเอง

คำสำคัญ : ปัจจัยเกื้อหนุน ผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษา

Abstract

This research aimed to 1) investigate the supporting factors on the learning achievements of students at the faculty of Fine and Applied Arts majoring in Performing Art, Mahasarakham University 2) explore the guidelines to develop the quality of instructional process of Performing Art major, faculty of Fine and Applied Arts, Mahasarakham University. The samples implemented in this research were students and lecturers from the curriculum of Bachelor of Fine Arts, Performing Art major, faculty of Fine and Applied Arts, Mahasarakham University. The instruments used to collect data were the structural questionnaire and group discussion. The data was analyzed by statistic methods namely frequency, percentage, mean and standard deviation, including Pearson correlation analysis, multiple regression analysis and content analysis. The analyzed data was compiled and presented in the form of analyzed narration.

The findings of the research reveal that 1) the supporting factor on education of students majoring in Performing Art, faculty of Fine and Applied Arts, Mahasarakham University is the attitude towards learning that shows the different of significance at .05 2) the guidelines for developing the instructional process of Performing Art major, faculty of Fine and Applied Arts, Mahasarakham University are (1) set the desired characteristics of the graduates in relevant to the declaration from the Ministry of Education on the standard of higher education in the aspect of graduate quality (2) implementing the concept of quality assurance of the curriculum on learning instruction in 21st century to set the plan to decentralize the responsibility of curriculum mapping (3) arrange a seminar or workshop on “Designing and Developing the Learning-Teaching Instructions” to enhance learning and teaching efficiency and increase the learning achievements of the students and (4) promoting the positive attitudes to the students majoring in Performing Art using the theory of learning autonomy as the model of learning-teaching instructions and students have opportunity to participate in designing and planning their own learning approach.

Keywords: Supporting factors; Learning achievement

บทนำ

คณะศิลปกรรมศาสตร์มีรากฐาน และพัฒนาการมาจากการมีบทบาทด้านศิลปวัฒนธรรมอีสานซึ่งมีความสำคัญต่อมหาวิทยาลัย โดยการจัดการเรียนการสอนวิชาศิลปะกับมนุษย์เป็นวิชาพื้นฐานของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒมหาสารคาม ตั้งแต่ปี พ.ศ. 2512 ต่อมาได้พัฒนาสู่การเปิดสอนเป็นวิชาโทศิลปศึกษา ในปี พ.ศ. 2516 และพัฒนาเป็นวิชาเอกศิลปศึกษาในปี พ.ศ.2523 นอกจากนี้ ปีการศึกษา 2538 ยังได้เปิดหลักสูตรสาขาวิชาจิตรกรรม ต่อมาปี พ.ศ. 2539 ได้นำเสนอโครงการจัดตั้งคณะศิลปกรรมศาสตร์และสถาปัตยกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคามโดยเปิดหลักสูตรจัดการศึกษา 5 สาขาวิชา ได้แก่ สาขาวิชาทัศนศิลป์ สาขาวิชาดุริยางคศิลป์ สาขาวิชานาฏศิลป์ สาขาวิชานฤมิตศิลป์ และสาขาวิชาสถาปัตยกรรมศาสตร์ กระทั่งปี พ.ศ.2541 หลักสูตรสาขาวิชานฤมิตศิลป์ และสาขาวิชาสถาปัตยกรรมศาสตร์ ได้แยกตัวออกไปจัดตั้งเป็นคณะสถาปัตยกรรมศาสตร์ผังเมืองและนฤมิตศิลป์

ปัจจุบัน คณะศิลปกรรมศาสตร์ มีหลักสูตรที่จัดการเรียนการสอนในระดับปริญญาตรี จำนวน 2 หลักสูตร คือ หลักสูตรศิลปกรรมศาสตรบัณฑิต สาขาทัศนศิลป์ และหลักสูตรศิลปกรรมศาสตรบัณฑิต สาขาศิลปะการแสดง โดยมีจุดมุ่งหมายเพื่อขยายการศึกษาขั้นปริญญาทางการศึกษาออกสู่ภูมิภาคให้สอดคล้องกับนโยบายของมหาวิทยาลัยที่มุ่งมั่นในการส่งเสริมแสวงหาความเป็นเลิศทางวิชาการ โดยศึกษาภูมิปัญญาท้องถิ่น ผสมผสานกับวิทยาการที่เป็นสากลให้เกิดความงอกงามทางสติปัญญาสามารถพัฒนาตนเองให้เพียบพร้อมด้วยวิชาการ จริยธรรมและคุณธรรม โดยจุดประสงค์หลักของคณะศิลปกรรมศาสตร์ คือ 1) ผลิตบัณฑิตและบุคลากรชั้นนำทางศิลปกรรม ที่มีความรู้ความสามารถ ความคิดสร้างสรรค์ ความเป็นผู้นำ ตลอดจนมีจิตสำนึกแห่งคุณธรรม และจริยธรรม มีเจตคติที่ดีต่อศิลปวัฒนธรรม และเป็นบุคลากรหลักทางด้านศิลปกรรม สามารถดำรงตนอยู่ในสังคม ได้อย่างสม่ำเสมอและยั่งยืน 2) สร้างสรรค์ผลงานศิลปกรรม และผลิตผลงานวิจัย วิชาการ เพื่อพัฒนาศิลปกรรมร่วมสมัย การศึกษาศิลปกรรมของภูมิภาคอีสาน ตลอดจนถึงระดับชาติและนานาชาติ ด้วยบุคลากรและระบบที่มีคุณภาพสูง 3) ให้บริการวิชาการทางศิลปกรรมเพื่อการทำนุบำรุงศิลปวัฒนธรรม และถ่ายทอดวิชาการด้านศิลปกรรมแก่หน่วยงานภาครัฐและเอกชนรวมถึงสาธารณชนอย่างมีประสิทธิภาพและต่อเนื่อง 4) เป็นแหล่งรวมและ/หรือประชาคมที่มีความร่วมมือ และแลกเปลี่ยนความคิดสร้างสรรค์ของศิลปิน นักวิชาการศิลปะ รวมถึงนักวิจัยทางศิลปะ เพื่อเสริมสร้างผลงานสร้างสรรค์ผลงานวิชาการศิลปะและผลงาน วิจัยทางศิลปกรรมรวมถึงการพัฒนาบุคลากร และวิชาชีพให้มีความเจริญก้าวหน้า ได้อย่างต่อเนื่องและยั่งยืน 5) บริหารจัดการทรัพยากรและระบบการทำงานที่มีศักยภาพ สามารถตอบสนองสังคมได้อย่างมีประสิทธิภาพ ตามหลักการบริหารจัดการที่ดี (Faculty of Fine and Applied Arts, 2016)

ภาควิชาศิลปะการแสดง เล็งเห็นถึงความสำคัญในการพัฒนาคุณภาพการศึกษา และได้ดำเนินการตามกรอบมาตรฐานคุณวุฒิระดับอุดมศึกษาแห่งชาติ (Thai Qualifications Framework for Higher Education, TQF : HEd) ที่มุ่งเน้นคุณภาพและมาตรฐานประกอบด้วย “ระบบการประกันคุณภาพภายใน”

และ “ระบบการประกันคุณภาพภายนอก” เพื่อเป็นกลไกในการรักษาคุณภาพและมาตรฐานของสถาบันอุดมศึกษาในประเทศไทย การจัดทำแผนพัฒนาการจัดการศึกษาของสถานศึกษาที่มุ่งคุณภาพตามมาตรฐานการศึกษาของสถานศึกษา มีการจัดแผนพัฒนาสถานศึกษาที่มุ่งเน้นพัฒนาคุณภาพการศึกษาอย่างเป็นระบบ และเป็นพื้นฐานของข้อมูลสถานศึกษา (Chumwan, 2015) โดยผลการดำเนินงานตามพันธกิจหลักของคณะศิลปกรรมศาสตร์ อันสอดคล้องกับปรัชญา ปณิธานและวิสัยทัศน์ของมหาวิทยาลัย รวมถึงการสร้างคุณลักษณะของบัณฑิตที่พึงประสงค์ตามกรอบมาตรฐานคุณวุฒิระดับอุดมศึกษาแห่งชาติ ภาควิชาศิลปะการแสดงจึงผลิตบัณฑิตที่สำเร็จการศึกษาออกไปรับใช้สังคมไทยอย่างมีคุณภาพจนเป็นที่ยอมรับจากองค์กรต่างๆ ทั้งในและต่างประเทศนับตั้งแต่ที่ภาควิชาศิลปะการแสดงได้เปิดรับนักเรียนเพื่อเข้าศึกษาต่อในระดับปริญญาตรีครั้งแรกในพ.ศ. 2540 จนถึงปัจจุบัน รวมจำนวนทั้งสิ้น 20 รุ่น ซึ่งปัจจัยที่ก่อให้เกิดความสำเร็จหรือผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษาของนิสิตนั้น เป็นสิ่งที่ภาควิชาศิลปะการแสดงควรศึกษาและทำการวิเคราะห์จุดแข็งดังกล่าวเพื่อจะได้นำแนวทางมาเป็นยุทธศาสตร์ในการพัฒนาคุณภาพของหลักสูตร กระบวนการจัดการเรียนการสอน และการผลิตบัณฑิตของสาขาวิชาศิลปะการแสดงให้มีคุณภาพยิ่งขึ้นไป เนื่องจากผู้เรียนแต่ละคนมีพื้นฐานความรู้ไม่เท่ากันและนิสัยในการเรียนแตกต่างกัน (Pothinaka, 2014)

ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเป็นความรู้ เจตคติ หรือทักษะที่ได้รับการพัฒนาจากการเรียน (Good, 1973) ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาคปฏิบัติ จึงเป็นตัวชี้วัดระดับคุณภาพของผู้เรียนที่ได้มาจากการวัดและประเมินความรู้ เจตคติ หรือ ทักษะที่ได้รับการเรียนภาคปฏิบัติ (Klaharn, 2014) จากการบทวนวรรณกรรมพบว่า การส่งเสริมให้นักเรียนได้พัฒนาพฤติกรรมการเรียนรู้ผ่านทางการเสริมสร้างประสบการณ์การเรียนรู้แบบต่างๆ ทั้งการเรียนรู้ภายในและภายนอกโรงเรียนอย่างเหมาะสม ส่งเสริมเจตคติที่ดีในการเรียนรู้ด้วยตนเอง ส่งเสริมกิจกรรมที่ให้นักเรียนได้ใช้แหล่งเรียนรู้ที่หลากหลาย โดยใช้วิธีการจัดการความรู้ การสืบค้นและแสวงหาความรู้อย่างรอบด้าน (Chainontee et al., 2016) จะกระตุ้นให้ผู้เรียนได้เรียนรู้และฝึกปฏิบัติเพื่อเพิ่มทักษะในการฟัง พูด อ่าน และเขียน ให้มากกว่าการท่องจำ ส่งเสริมให้ผู้เรียนได้ค้นคว้าและเรียนจากแหล่งเรียนรู้ต่างๆ ที่มีความหลากหลาย (Thitisupakul et al., 2016) จนสามารถอยู่ร่วมกันในสังคมได้อย่างสงบสุข มีวินัยและความรับผิดชอบในการปฏิบัติงาน นำหลักของสมาธิไปพัฒนาดนเองให้มีสติไตร่ตรองคิดก่อนตัดสินใจ และนำหลักของปัญญา ไปสร้างองค์ความรู้ในขณะศึกษาเล่าเรียน นำความรู้จากทักษะต่างๆ ไปพัฒนาดนในการปฏิบัติหน้าที่ต่างๆ (Watthanabut, 2016; Phrakhrusangharak Kittipong Darak, 2016)

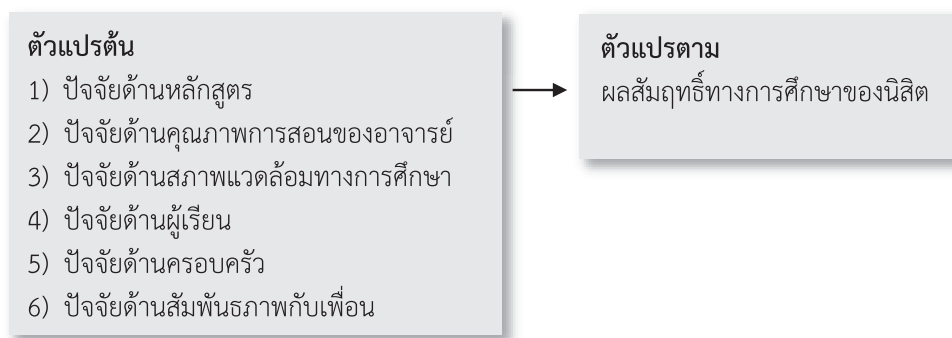
จากความสำเร็จดังกล่าวผู้วิจัยจึงเกิดความสนใจในการศึกษาถึงปัจจัยเกื้อหนุนต่อผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษาของนิสิตสาขาวิชาศิลปะการแสดง อันจะก่อให้เกิดประโยชน์ต่อการพัฒนาคุณภาพการจัดการศึกษาของสาขาวิชาศิลปะการแสดง คณะศิลปกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคามต่อไป

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาปัจจัยเกื้อหนุนต่อผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษาของนิสิตสาขาวิชาศิลปะการแสดง คณะศิลปกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม
2. เพื่อศึกษาแนวทางการพัฒนาคุณภาพกระบวนการจัดการเรียนการสอนในสาขาวิชาศิลปะการแสดง คณะศิลปกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม

กรอบแนวคิดการวิจัย

ผู้วิจัยได้แนวทางการวิจัยจากการศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับเรื่อง “ปัจจัยเกื้อหนุนต่อผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษา” พบว่าปัจจัยที่เกื้อหนุนต่อผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษามีด้วยกัน 6 ปัจจัย ได้แก่ 1) ปัจจัยด้านหลักสูตร 2) ปัจจัยด้านคุณภาพการสอนของอาจารย์ 3) ปัจจัยด้านสถานศึกษาและสภาพแวดล้อม 4) ปัจจัยด้านผู้เรียน 5) ปัจจัยด้านครอบครัว และ 6) ปัจจัยด้านความสัมพันธ์ภาพกับเพื่อน ผู้วิจัยจึงนำทั้ง 6 ปัจจัยมากำหนดเป็นกรอบแนวคิดทางการวิจัยเรื่อง “ปัจจัยเกื้อหนุนต่อผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษาของนิสิตสาขาวิชาศิลปะการแสดง คณะศิลปกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม” ครั้งนี้ ซึ่งตัวแปรทั้ง 6 ปัจจัย ล้วนเกื้อหนุนต่อผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษาของนิสิต ดังกรอบแนวคิดการวิจัยต่อไปนี้

ภาพประกอบที่ 1 กรอบแนวคิดการวิจัย

วิธีการดำเนินการวิจัย

ผู้วิจัยได้กำหนดขอบเขตของการวิจัยตามกระบวนการดำเนินงาน โดยแยกรายละเอียดตามวัตถุประสงค์ 2 ข้อ ดังนี้

วัตถุประสงค์ที่ 1 การศึกษาปัจจัยเกื้อหนุนต่อผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษาของนิสิตสาขาวิชาศิลปะการแสดง คณะศิลปกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม ผู้วิจัยได้กำหนดขอบเขตของการศึกษาค้นคว้าดังนี้

1) ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง คือ นิสิตสาขาวิชาศิลปะการแสดง คณะศิลปกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคามที่ศึกษาในหลักสูตรศิลปกรรมศาสตรบัณฑิต สาขาวิชานาฏศิลป์ หลักสูตรใหม่ พ.ศ. 2539 กับ หลักสูตรศิลปกรรมศาสตรบัณฑิต ฉบับปรับปรุง พ.ศ. 2550 รวมทั้งสิ้น 377 คน ซึ่งผู้วิจัยคัดเลือกกลุ่มตัวอย่างด้วยวิธีกำหนดขนาดตัวอย่างจากการคำนวณตามวิธีของ Taro Yamane (Pooliam & Udomphanrak, 2014) ได้จำนวน 194 คน

2) เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บข้อมูลการวิจัยครั้งนี้ คือ แบบสอบถามโดยผู้วิจัยได้สร้างแบบสอบถามขึ้น จากแนวคิด ทฤษฎี และผลงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ซึ่งแบบสอบถามมี 3 ตอน ประกอบด้วย ตอนที่ 1 เป็นข้อมูลเกี่ยวกับผู้ตอบแบบสอบถาม ตอนที่ 2 เป็นข้อคำถามเกี่ยวกับปัจจัยเกื้อหนุนต่อผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษา ตอนที่ 3 เป็นข้อเสนอแนะจากผู้ตอบแบบสอบถาม

3) การตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือ ผู้วิจัยได้ศึกษาแนวคิดทฤษฎีและสังเคราะห์ปัจจัยเกื้อหนุนต่อผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษาของนิสิต เพื่อเป็นแนวทางในการสร้างเครื่องมือให้สอดคล้องกับวัตถุประสงค์ของการวิจัย และเหมาะสมกับกลุ่มตัวอย่าง เมื่อสร้างแบบสอบถามเสร็จเรียบร้อยแล้วนำไปให้ผู้เชี่ยวชาญจำนวน 3 ท่าน ตรวจสอบความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา (Index of Item Objective Congruent : IOC) โดยการพิจารณาความสอดคล้องของข้อคำถามกับเนื้อหา และมีค่าดัชนีความสอดคล้องของข้อคำถามตั้งแต่ 0.67-1.00

4) สถิติที่ใช้วิเคราะห์ข้อมูล โดยใช้การแจกแจงความถี่ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน และวิเคราะห์ปัจจัยเกื้อหนุนต่อผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษา โดยใช้การวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณ

วัตถุประสงค์ที่ 2 การหาแนวทางในการพัฒนาคุณภาพของกระบวนการจัดการเรียนการสอนในสาขาวิชาศิลปะการแสดง คณะศิลปกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม

1) ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง คือ อาจารย์ภาควิชาศิลปะการแสดง คณะศิลปกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม รวมทั้งสิ้น 16 คน โดยผู้วิจัยคัดเลือกกลุ่มตัวอย่างแบบเจาะจง คือ อาจารย์ผู้รับผิดชอบหลักสูตรศิลปกรรมศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาศิลปะการแสดง จำนวน 12 คน

2) เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือ การสนทนากลุ่ม (Focused Group Guideline)

3) การวิเคราะห์ข้อมูล ผู้วิจัยได้เรียบเรียงและทำการวิเคราะห์ข้อมูลตามวัตถุประสงค์ของการวิจัย พร้อมทั้งนำเสนอในลักษณะเชิงพรรณนาวิเคราะห์

ผลการวิจัย

ผู้วิจัยนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลตามวัตถุประสงค์ ดังนี้

ปัจจัยเกื้อหนุนต่อผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษาของนิสิตสาขาวิชาศิลปการแสดง คณะศิลปกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม

ผลการวิจัยพบว่า ปัจจัยเกื้อหนุนต่อผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษาของนิสิตสาขาวิชาศิลปการแสดง ในภาพรวมทั้งหมดอยู่ในระดับมาก เมื่อพิจารณาเป็นรายปัจจัย พบว่า ปัจจัยด้านคุณภาพการสอนของอาจารย์มีค่าเฉลี่ยสูงสุด รองลงมาได้แก่ ปัจจัยด้านครอบครัว ปัจจัยด้านสัมพันธภาพกับเพื่อน ปัจจัยด้านหลักสูตร ปัจจัยด้านผู้เรียน ปัจจัยด้านสถานศึกษาและสภาพแวดล้อม ตามลำดับ รายละเอียดดังตารางที่ 1

ตารางที่ 1 แสดงค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของปัจจัยเกื้อหนุนต่อผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษาของนิสิต สาขาวิชาศิลปการแสดง คณะศิลปกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม

ปัจจัยเกื้อหนุนต่อผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษา	($\bar{X}$)	(S.D.)	ระดับ
1. ปัจจัยด้านหลักสูตร	4.30	.70	มาก
2. ปัจจัยด้านคุณภาพการสอนของอาจารย์	4.42	.62	มาก
3. ปัจจัยด้านสถานศึกษาและสภาพแวดล้อม	3.75	.88	มาก
4. ปัจจัยด้านผู้เรียน	4.23	.59	มาก
1) ด้านความรับผิดชอบ	4.19	.66	มาก
2) ด้านเจตคติต่อการเรียน	4.17	.53	มาก
3) ด้านแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์	4.34	.58	มาก
5. ปัจจัยด้านครอบครัว	4.37	.63	มาก
6. ปัจจัยด้านสัมพันธภาพกับเพื่อน	4.35	.60	มาก
รวม	4.23	.67	มาก

ผลการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยด้านต่างๆ กับผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษาของนิสิตสาขาวิชาศิลปการแสดง คณะศิลปกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม พบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษาของนิสิต กับหลักสูตร ความรับผิดชอบ เจตคติต่อการเรียน แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ ครอบครัว และสัมพันธภาพกับเพื่อน มีความสัมพันธ์กันในทางบวกอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 โดยมีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ (r_{xy}) เท่ากับ .011 .039 .155 .035 .056 และ .119 ตามลำดับ ในส่วนคุณภาพการสอนของอาจารย์

สถานศึกษาและสภาพแวดล้อม มีความสัมพันธ์กันในทางลบอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ.01 โดยมีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ (rxy) เท่ากับ -.062 และ -.003 ตามลำดับ รายละเอียดดังตารางที่ 2

ตารางที่ 2 แสดงค่าความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยด้านต่างๆ กับผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษา

ปัจจัยผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษา	GRAD	COUR	TEAC	ACAD	RESP	ATTI	MOTI	FAMI	FRIE
GRAD	1.000								
COUR	.011	1.000							
TEACH	-.062	.642**	1.000						
ACAD	-.003	.527**	.521**	1.000					
RESP	.039	.440**	.413**	.562**	1.000				
ATTI	.155	.483**	.526**	.349**	.425**	1.000			
MOTI	.035	.475**	.474**	.500**	.760**	.558**	1.000		
FAMI	.056	.387**	.396**	.483**	.688**	.402**	.754**	1.000	
FRIE	.119	.395**	.451**	.408**	.710**	.578**	.852**	.752**	1.00

ผลการวิเคราะห์ปัจจัยเกื้อหนุนต่อผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษาของนิสิตสาขาวิชาศิลปการแสดง คณะศิลปกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม โดยใช้สถิติการวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณ พบว่า ตัวแปรพยากรณ์ทั้งหมด 8 ตัว ได้แก่หลักสูตร คุณภาพการสอนของอาจารย์ สถานศึกษาและสภาพแวดล้อม ความรับผิดชอบ เจตคติต่อการเรียน แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ ครอบครัวยุ และสัมพันธ์ภาพกับเพื่อน ร่วมกันพยากรณ์ผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษาของนิสิตสาขาวิชาศิลปการแสดง ได้ร้อยละ 5.8 ค่าความคลาดเคลื่อนที่เกิดจากการพยากรณ์มีค่า .209 ตัวแปรที่มีอิทธิพลสูงสุดสามารถพยากรณ์ผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษาได้ดีที่สุด และมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 คือ เจตคติต่อการเรียน โดยมีค่าสัมประสิทธิ์การถดถอยพหุคูณ ในรูปคะแนนดิบ (b) เท่ากับ .077 ค่าสัมประสิทธิ์การถดถอยพหุคูณ ในรูปคะแนนมาตรฐาน (β) เท่ากับ .195

สามารถเขียนสมการพยากรณ์ปัจจัยเกื้อหนุนต่อผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษาของนิสิตสาขาวิชาศิลปการแสดง คณะศิลปกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม ในรูปคะแนนดิบ มีดังนี้ $\hat{y} = 2.918 + .077ATTI$ รายละเอียดดังตารางที่ 3

ตารางที่ 3 แสดงผลการวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณ

ตัวแปร	ผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษา				
	B	Std. Error	Beta	t	Sig.
หลักสูตร	.021	.031	.067	.672	.502
คุณภาพการสอนของอาจารย์	-.053	.036	-.150	-1.461	.146
สถานศึกษาและสภาพแวดล้อม	-.002	.024	-.006	-.065	.948
ความรับผิดชอบ	.041	.041	.122	.990	.323
เจตคติต่อการเรียน	.077	.039	.195	1.947	.053
แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์	-.105	.063	-.297	-1.673	.096
ครอบครัว	-.002	.041	-.008	-.061	.951
สัมพันธภาพกับเพื่อน	.077	.055	.224	1.383	.168
	Constant = 2.918, R = .241, R ² = .058, Adjusted R ² = .01 S.E. _{est y} = .209				

แนวทางการพัฒนาคุณภาพกระบวนการจัดการเรียนการสอนในสาขาวิชาศิลปะการแสดง คณะศิลปกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม

ผลการวิจัยพบว่า แนวทางการพัฒนาคุณภาพกระบวนการจัดการเรียนการสอนในสาขาวิชาศิลปะการแสดง คณะศิลปกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม คือ (1) การกำหนดคุณลักษณะบัณฑิตที่พึงประสงค์ ให้สอดคล้องตามประกาศกระทรวงศึกษาธิการ เรื่องมาตรฐานการอุดมศึกษามาตรฐานด้านคุณภาพบัณฑิต (2) การนำแนวคิดการประกันคุณภาพหลักสูตร เรื่องการจัดการเรียนรู้ในศตวรรษที่ 21 มาใช้ในการกำหนดแผนการกระจายความรับผิดชอบมาตรฐานผลการเรียนรู้สู่รายวิชา (Curriculum Mapping) (3) การจัดการอบรม สัมมนาเกี่ยวกับเรื่อง “การออกแบบและพัฒนาการเรียนการสอน” เพื่อเพิ่มประสิทธิภาพการเรียนการสอน และเพิ่มผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษาของนิสิตให้สูงขึ้น และ (4) การสร้างเจตคติที่ดีต่อการเรียนให้แก่ นิสิตสาขาวิชาศิลปะการแสดง โดยการนำทฤษฎีการเรียนรู้ด้วยตนเองมาใช้เป็นแนวทางในการจัดการเรียนการสอน เพื่อให้ผู้เรียนได้มีส่วนร่วมในการออกแบบ/วางแผนการเรียนรู้ของตนเอง

อภิปรายผลการวิจัย

ผู้วิจัยอภิปรายผลการวิจัยจากข้อค้นพบตามวัตถุประสงค์การวิจัย ดังนี้

วัตถุประสงค์การวิจัยที่ 1 เพื่อศึกษาปัจจัยเกื้อหนุนทางการศึกษาต่อผลสัมฤทธิ์ของนิสิตสาขาวิชาศิลปะการแสดง คณะศิลปกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม พบว่า

ตัวแปรที่มีอิทธิพลสูงสุดสามารถพยากรณ์ผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษาของนิสิตสาขาวิชาศิลปะการแสดง คือ เจตคติทางการเรียน ส่วนทางด้านหลักสูตร คุณภาพการสอนของอาจารย์ สถานศึกษาและสภาพแวดล้อม ความรับผิดชอบของผู้เรียน แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ ครอบครัว และสัมพันธภาพกับเพื่อน พบว่าไม่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษาของนิสิตสาขาวิชาศิลปะการแสดง ทั้งนี้อาจเนื่องมาจากความรู้สึกทางบวก ทางลบ หรือความรู้สึกที่เป็นกลางต่อการเรียน และส่งผลให้นิสิตแสดงออกมาทางพฤติกรรม เช่น การพูด การโต้ตอบขณะเรียน หรือการแสดงออกทางสีหน้า ท่าทาง หากนิสิตมีเจตคติต่อการเรียนที่ดี ผลของการกระทำต่างๆ ก็จะออกมาเป็นทางบวก มีความตั้งใจใฝ่ศึกษา การให้ความสนใจและให้ร่วมมือในกิจกรรมการเรียนการสอน ซึ่งสอดคล้องกับทฤษฎีความสำเร็จของแมคเคลแลนด์ (McClelland, D. C. and thers, 1953) ที่กล่าวไว้ว่า บุคคลที่จะประสบความสำเร็จจะมีลักษณะ ดังต่อไปนี้ 1) ชอบทำงาน ที่มีระดับยากปานกลาง เป็นงานที่ไม่ยาก หรือง่ายเกินไป 2) ชอบได้รับการตอบสนอง ต่อผลงานทันทีที่ผลสำเร็จเพื่อจะได้วัดประเมินผลงาน ความก้าวหน้าของเขา และจะวัดตามกฎเกณฑ์ที่บังเอิญ 3) ชอบที่จะทำสิ่งใดแล้วทำให้สำเร็จไปและเขามักมีความสนใจในงานนั้นๆ มีการ ตอบสนองความต้องการใน (Intrinsic Reward) งานนั้น ควรน่าสนใจและท้าทาย 4) เมื่อเลือกและมีจุดมุ่งหมายแล้วจะต้องทำงานสำเร็จลุล่วงไป เขาอาจจะมีลักษณะเฉื่อย ไม่ยุ่งเกี่ยวกับคนอื่นมากนัก เขารู้ถึงว่าความสามารถของเขานั้นจริงๆมีแค่ไหน ไม่ใช่คิดเองว่าเขามี ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาคปฏิบัติ จึงเป็นตัวชี้วัดระดับคุณภาพของผู้เรียนที่ได้มาจากการวัดและประเมินความรู้ เจตคติ หรือ ทักษะที่ได้รับจากการเรียนภาคปฏิบัติ (Klaharn, 2014) สามารถส่งเสริมให้นักเรียนได้พัฒนาพฤติกรรมการเรียนรู้ผ่านทางการเสริมสร้างประสบการณ์การเรียนรู้แบบต่างๆ ทั้งการเรียนรู้ภายในและภายนอกโรงเรียนอย่างเหมาะสม ส่งเสริมเจตคติที่ดีในการเรียนรู้ด้วยตนเอง ส่งเสริมกิจกรรมที่ให้นักเรียนได้ใช้แหล่งเรียนรู้ที่หลากหลาย โดยใช้วิธีการจัดการความรู้ การสืบค้นและแสวงหาความรู้อย่างรอบด้าน (Chainontee et al., 2016) จะกระตุ้นให้ผู้เรียนได้เรียนรู้และฝึกปฏิบัติเพื่อเพิ่มทักษะในการฟัง พูด อ่าน และเขียน ให้มากกว่าการท่องจำ ส่งเสริมให้ผู้เรียนได้ค้นคว้าและเรียนจากแหล่งเรียนรู้ต่างๆ ที่มีความหลากหลาย (Thitisupakul et al., 2016) จนสามารถอยู่ร่วมกันในสังคมได้อย่างสงบสุข มีวินัยและความรับผิดชอบในการปฏิบัติงาน สามารถสร้างองค์ความรู้ในขณะศึกษาเล่าเรียน นำความรู้จากทักษะต่างๆ ไปพัฒนาตนในการปฏิบัติหน้าที่ต่างๆ (Watthanabut, 2016; Phrakhrusangharak Kittipong Darak, 2016)

วัตถุประสงค์การวิจัยที่ 2 เพื่อหาแนวทางการพัฒนาคุณภาพกระบวนการจัดการเรียนการสอนในสาขาวิชาศิลปการแสดง คณะศิลปกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม จากการจัดสัมมนากลุ่มทำให้ได้แนวทาง ดังนี้

2.1 กำหนดคุณลักษณะบัณฑิตที่พึงประสงค์ ให้สอดคล้องตามประกาศกระทรวงศึกษาธิการ เรื่องมาตรฐานการอุดมศึกษามาตรฐานด้านคุณภาพบัณฑิต และทบพวนรายวิชาที่เปิดสอนในหลักสูตร เช่น รายวิชาแกนคณะ แกนสาขาวิชา รายวิชากลุ่มพื้นฐานวิชาเอก กลุ่มวิชาเอก กลุ่มวิชาโท รายวิชาบังคับเลือก เพื่อพิจารณาคัดเลือก เพิ่ม-ลดรายวิชา หรือจำนวนหน่วยกิต ให้มีความทันสมัยเหมาะสำหรับการเรียนรู้ และเอื้อต่อการนำไปใช้ในอนาคต จึงมีการเพิ่มรายวิชาแกนสาขา 6 วิชา พื้นฐานวิชาเอก 9 วิชา และวิชาโท 13 วิชา รวมทั้งสิ้น 28 รายวิชา พร้อมทั้งกำหนดแผนการกระจายความรับผิดชอบมาตรฐานผลการเรียนรู้รายวิชา (Curriculum Mapping) โดยการนำแนวคิดจากการประกันคุณภาพหลักสูตร เรื่องการจัดการเรียนรู้ในศตวรรษที่ 21 มาประกอบการพิจารณาครั้งนี้ ซึ่งรองศาสตราจารย์ ดร.ประพิมพ์พรรณ โชคสุวัฒนสกุล (Choksuwattanasakun, 1989) กล่าวว่า ทฤษฎีหลักสูตร (Curriculum Theory) คือ ข้อความที่อธิบายความหมายของหลักสูตรโดยใช้ให้เห็นถึงความสัมพันธ์ระหว่างองค์ประกอบต่างๆ ขึ้นมาแนวทางการพัฒนาการใช้และการประเมินผลหลักสูตรประกอบกัน โดย แบ่งออกเป็น 4 ชนิด ดังนี้ 1) ทฤษฎีแม่บท เป็นทฤษฎีหลักที่กล่าวถึงหลักการ กฎเกณฑ์ทั่วไป ตลอดจนโครงสร้างของหลักสูตร 2) ทฤษฎีเนื้อหา เป็นทฤษฎีเกี่ยวกับเนื้อหา กล่าวถึงความสัมพันธ์ขององค์ประกอบต่างๆ 3) ทฤษฎีจุดประสงค์ เป็นทฤษฎีที่กล่าวถึงจุดประสงค์หรือจุดมุ่งหมายของหลักสูตร และกล่าวถึงว่าจุดประสงค์นั้น

2.2 การกระจายภาระงานสู่อาจารย์ผู้สอน โดยพิจารณาจากความรู้ ความสามารถ และความชำนาญของอาจารย์แต่ละท่าน เพื่อให้อาจารย์แต่ละท่านกำหนดแผนการกระจายความรับผิดชอบมาตรฐานผลการเรียนรู้รายวิชา (Curriculum Mapping) ด้วยตนเอง และนำเสนอต่อคณะกรรมการหลักสูตร เพื่อร่วมพิจารณาความเหมาะสม จึงจะสามารถออกแบบแผนการเรียนการสอน การพัฒนาผลการเรียนรู้ของผู้เรียนแผนการประเมินผลการเรียนรู้ ตามลำดับ และทางคณาจารย์ประจำหลักสูตรเล็งเห็นถึงความสำคัญของการออกแบบแผนการเรียนการสอน จึงเห็นควรให้มีการอบรม สัมมนาเกี่ยวกับเรื่อง “การออกแบบและพัฒนาการเรียนการสอน” เพื่อเพิ่มประสิทธิภาพการเรียนการสอน และเพิ่มผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษาของนิสิตให้สูงขึ้น (Kongchuay, 2014) ซึ่งในกระบวนการจัดการเรียนการสอน อาจารย์ผู้สอนเป็นปัจจัยสำคัญอย่างมากที่จะทำให้ผู้เรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและมีคุณลักษณะที่พึงประสงค์ ทั้งพฤติกรรมของอาจารย์ วิธีการสอน การใช้สื่อการเรียนการสอน การเปิดใจให้กว้างรับฟังความคิดเห็นของผู้เรียน การให้ผู้เรียนมีส่วนร่วม การเสริมแรงให้กำลังใจ การสร้างบรรยากาศที่ดีในการสอนตลอดจนการส่งเสริมให้เกิดความคิดสร้างสรรค์แนวคิดใหม่ ๆ ซึ่งจะเป็นการพัฒนาคุณภาพผู้เรียนได้ดียิ่งขึ้น ดังนั้นความสัมพันธ์ระหว่างผู้เรียนกับผู้สอนจึงหมายถึงพฤติกรรมการแสดงออก ทั้งในด้านคุณภาพการสอน การพัฒนาความรู้ และการเสริมแรงของผู้สอน

2.3 การสร้างเจตคติที่ดีต่อการเรียนให้แก่นิสิตสาขาวิชาศิลปะการแสดง โดยพิจารณาจากปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับผู้เรียน และช่วยสร้างเสริมเจตคติที่ดีต่อการเรียน พบว่า

1) ปัจจัยด้านคุณภาพการสอนของอาจารย์ มีความสำคัญต่อการสร้างเจตคติที่ดีต่อการเรียนให้แก่ นิสิต เนื่องจาก คุณภาพการสอนมีอิทธิพลทั้งทางตรงและทางอ้อมต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน อีกทั้งเป็นการ สร้างปฏิสัมพันธ์ระหว่างผู้สอนกับผู้เรียน ดังนั้น การปรับทัศนคติและวิสัยทัศน์ของอาจารย์ผู้สอนจึงเป็น สิ่งสำคัญ ผู้สอนควรมีความรู้ความเข้าใจใน ความรู้พื้นฐานการออกแบบการเรียนการสอน ทฤษฎีการสอน การวิเคราะห์การเรียนการสอน และการประเมินการเรียนการสอน เป็นต้น (Supatanasinkhasem, 2010; Janchai, 2014)

2) ปัจจัยด้านผู้เรียนการนำทฤษฎีการเรียนรู้ด้วยตนเองมาใช้เป็นแนวทางในการจัดการเรียนการสอน เพื่อให้ผู้เรียนได้มีส่วนร่วมในการออกแบบ/วางแผนการเรียนรู้ของตนเอง เป็นการกำหนดเป้าหมายอัน จะนำไปสู่ความสำเร็จหรือเกิดสัมฤทธิ์ผลทางการศึกษาที่ดี โดยอาศัยแนวคิดการสร้างความรู้ ของ Gredler (Janchai, 2014) สามารถแบ่งได้เป็น 2 ลักษณะ ดังนี้ 1) การสร้างความรู้เป็นกระบวนการทางปัญญาของแต่ละบุคคล (cognitive constructivism หรือ individual constructivism) 2) การสร้างความรู้เป็น กระบวนการทางสังคม (social constructivism) ซึ่ง Knowles (Kitiyanusan, 2009) ระบุว่า การเรียนรู้ ด้วยตนเองเป็นการเรียนที่ทำให้บุคคลมีการริเริ่มการเรียนรู้เรื่องราวต่าง ๆ ด้วยตนเอง มากกว่าการเรียน แบบให้ผู้สอนป้อนความรู้เพียงอย่างเดียว ทำให้ผู้เรียนเกิดแรงจูงใจในการเรียน มีการเรียนที่ดี การเรียนรู้ ด้วยตนเองมาจากหลักจิตวิทยาที่เชื่อว่าบุคคลเมื่อมีวุฒิภาวะมากพอที่สามารถรับผิดชอบตนเองได้มีความ ต้องการที่จะรับผิดชอบชีวิตตนเองมากขึ้น นอกจากนี้ยังเป็นลักษณะการเรียนรู้ที่เปิดกว้างสอดคล้องกับการ ศึกษาปัจจุบันที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ

สรุป

ผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษาของนิสิตสาขาวิชาศิลปะการแสดง เกิดจากผู้เรียนมีเจตคติที่ดีต่อการเรียน อันมีเหตุหลายประการที่จะส่งเสริม สนับสนุนผู้เรียนให้เกิดผลสัมฤทธิ์นั้น อาทิ ความตั้งใจแรกเริ่มก่อนเข้า ศึกษาต่อในสาขาวิชาศิลปะการแสดง คุณภาพการสอนของอาจารย์ กิจกรรมการเรียนการสอน รวมถึงการที่ ผู้เรียนได้มีส่วนร่วมในการออกแบบการเรียนรู้ด้วยตนเอง ผู้เรียนสามารถเรียนรู้เรื่องราวต่าง ๆ มากกว่าการ เรียนแบบให้ผู้สอนป้อนความรู้เพียงอย่างเดียว ทำให้ผู้เรียนเกิดแรงจูงใจในการเรียน มีการเรียนที่ดี สามารถ รับผิดชอบตนเองได้มากขึ้น ดังนั้น การมีเจตคติที่ดีต่อการเรียน จึงเป็นปัจจัยเกื้อหนุนต่อผลสัมฤทธิ์ทางการ ศึกษาของนิสิตสาขาวิชาศิลปะการแสดง

ข้อเสนอแนะ

1. ข้อเสนอแนะในการนำผลการวิจัยไปใช้

ผลการวิจัยพบว่า เจตคติต่อการเรียน ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษาของนิสิตสาขาวิชาศิลปะการแสดง คณะศิลปกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม ดังนั้นจึงมีข้อเสนอแนะที่ควรนำไปใช้ ดังนี้

1) ทางหลักสูตรฯ และภาควิชาศิลปะการแสดงควรส่งเสริม และพัฒนากระบวนการจัดการเรียนการสอน โดยเชิญวิทยากรผู้มีความรู้ และเชี่ยวชาญในเรื่องการจัดการเรียนการสอนในศตวรรษที่ 21 มาอบรมสัมมนาเชิงปฏิบัติการให้แก่คณาจารย์ภาควิชาศิลปะการแสดง

2) สนับสนุนให้อาจารย์ผู้สอนผลิตเอกสารประกอบการสอน เอกสารคำสอน ตำรา หนังสือสื่อการสอน เพื่อใช้ในการให้ความรู้แก่นิสิต และเป็นการกระตุ้นให้นิสิตเกิดความสนใจในการเรียน

3) หลักสูตรฯ และคณาจารย์ภาควิชาศิลปะการแสดงควรแนะนำวิธีการเรียนรู้ด้วยตนเองอย่างมีประสิทธิภาพให้กับนิสิต

2. ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป

1) ควรมีการศึกษาที่เจาะลึก ด้านเจตคติต่อการเรียน เพื่อทราบถึงเหตุที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษาของนิสิตอย่างเจาะจง และสามารถนำผลการวิจัยมาใช้ในการวางแผนจัดการเรียนการสอน อีกทั้งยังเป็นการช่วยลดอัตราการออกกลางคันของนิสิตอีกด้วย

2) ควรมีการศึกษาแบบเจาะจงเป็นรายบุคคลที่ประสบความสำเร็จทางด้านการเรียนและการประกอบอาชีพ เพื่อเป็นแนวทางให้นิสิตปัจจุบันได้เรียนรู้วิถีแห่งความสำเร็จนั้น และสามารถนำผลการวิจัยมาใช้ในการปรับปรุง พัฒนาหลักสูตรต่อไป

References

- Chainontee, W., Kesonpat, P., Boontima, R. and Kasemnet, I. (2016). The Multilevel Factors Influencing Wellness of the Secondary School Students under Office of Basic Education Commission in the Bangkok Metropolitan Area. *Journal of MCU Peace studies*, 4(2), 279-294.
- Choksuwattanasakun, P. (1989). *Curriculum of Secondary Education*. Bangkok. Ramkhamhaeng University.
- Chumwan, K. (2015). Guidelines for Educational Quality Assurance of Basic Education Institutions under the Jurisdiction of Chaiphum Provincial Administration Organization. *Journal of Education Graduate Studies Research*, 9(4), 1-8.
- Faculty of Fine and Applied Arts, Mahasarakham University. (2017). *History of Faculty of Fine and Applied Arts*. Search on 25 February 2016, from <https://fineart.msu.ac.th/>
- Good, C.V. (1973). *Dictionary of Education*. New York: Mc Graw-Hill Book.
- Janchai, S. (2014). *The Design and Development of Learning and Teaching*. Nakhonpathom. Phetkasem Printing group.
- Kitiyanusan, R. (2009). Enhancing Students' Learning Autonomy: The Reflects of Action Research. *Journal of Education and Social Development*. 5 (1-2), 145-166.
- Klaharn, R. (2014). The Factors Affecting the Practicum Achievement of the Third – Year Nursing Students of Srinakharinwirot University. *Journal of The Royal Thai Army Nurses*, 15(3), 214-420.
- Kongchuay, R. (2014). *The Causal Relationship Model of Factors Influencing Achievement of Students, Faculty of Education, Rajabhat Universities in Southern Regional Area*. Report of the Research Songkhla Rajabhat University.
- McClelland, D. C. and Others. (1953). *The Achievement Motive*. New York: Appletion
- Phrakhrusangharakittipong Darak. (2016). Development of Teacher ship Life Skills by Trisikkha for Students of Mahachulalongkornrajavidyalaya University. *Journal of Graduate Studies Review*, Vol 12(1), 1-15.
- Pool-iam, C. and Udomphanrak, S. (2014). Calculating Samples Using Taro Yamane. *Journal of Environmental Health Promotion*, 37 (1), 33-36.

- Pothinaka. (2014). Factors affecting to Academic Achievement of Undergraduate Students with Low Grade Point Average in Burapha University. *Journal of Educational Administration Burapha University*, 8(1), 47-62.
- Supatanasinkhasem, A. (2010). *Conditions and Problems in Learning Teaching Instructions of CSE105-The Construction of Information majoring in Software Engineering, the Faculty of Information Technology*. Report of the Research Sripathum University.
- Theerawekin, N. (2002). *Psychology of Society and Life*. (3rd ed.) Bangkok. Thammasart University.
- Thitisupakul, P., Thepsaeng, S., Burasiriluk, S., and Phutariyawat, J. (2016). A Study of Factors Affecting Teaching and Learning Performance of English in Bangkok Metropolitan Schools. *Journal of MCU Peace studies*, 4(2), 245-259.
- Watthanabut, B. (2016). Organization Management for Learning Organization in the Cognitive Constructivism Based on constructivism. *Journal of MCU Social Science Review*, 5(2), 205-219.